

Butlletí d'INFORMACIO CATALANA

PORTANTVEU DE LA UNIO DELS CATALANS INDEPENDENTISTES

ANY IV
NUM. 43

Editat pel "CATALUNYA", GROP N. R.

J. A. Saco 415. — SANTIAGO DE CUBA

31 MAIG
1943

CRONICA

"Reflexos", la secció editorial de "Catalunya", de Buenos Aires, en el número corresponent a Febrer d'enguany, denuncia i es lamenta que, els catalans, als quatre anys de la catàstrofe, no puguem dir el que volem i on anem. Es sent una mica descoratjada perquè esperava que "la conducta dels conacionals que tenen pel seu prestigi o que s'atribueixen pel seu càrrec oficial la responsabilitat en l'acció col·lectiva, fóra guiada d'una manera ferma, resoluta, abaassegadora, vers un sol propòsit solidari."

"Catalunya" és una publicació catalana d'Amèrica i la que parla avui, al través d'aquesta Crònica és també una entitat catalana d'Amèrica que, en 35 anys de vida, no ha tingut que rectificar la seva posició que manté ferma i a despit de les desviacions dels altres.

Es als catalans d'Amèrica que, d'una manera especial, ens adreçem en aquesta oportunitat perquè en aquests resultats que demanen rectificació de procediments, com diu l'editorial esmentat, els catalans d'Amèrica tenim la responsabilitat d'haver deixat d'ésser, per un mal entès patriotisme, Catalans d'Amèrica.

Fa quatre anys que començaven a arribar a aquest continent els catalans il·lustres a que es refereix "Catalunya", responsables, per acció o per omissió, de la catàstrofe de nostra Pàtria. Arribaven amb un bagatge trist de fracassos, d'odis i de recels. Com la serp penetraven dintre el clos sagrat de les entitats catalanes i el seu alè començava aviat a paraitzar la llibertat dels seus moviments. Fa quatre anys que el "Catalunya" Grop N.R. llençava el seu Manifest sota consignes clares i precises, però les entitats i les publicacions catalanes d'Amèrica, demostraven que ja no tenien voluntat pròpia d'acció per contestar. Una sola d'aquelles antigues publicacions feia referència, una miqueta tard, a aquell Manifest i encara per aprofitar-ho i donar una lliçó gramatical equivocada a uns "vells residents" que, pobres, com tots els "vells residents"..... en sabien tan poc d'escriure en català! Volia que fossim Grup quan som Grop, (nus, unió compacta), que ens caracteritza un sol propòsit i una sola voluntat.

Els "nou-vinguts" s'engolien els Catalans d'Amèrica que ja no ho feien més en el lèxic català a l'exili, sinó "vells residents". El canvi de designació no ho seria tant sols de forma, sinó de fons. "Vells residents" i "Nou-vinguts" expressen una diferència de situació en els temps. "Vell resident" no té cap substància; "Català d'Amèrica té entranya! Vol dir tenir una mentalitat peculiar forjada en la convivència dintre les nostres entitats de tots els catalans que se'n senten —que és fant com dir que en són— i en la lluita constant per la diferenciació nacional d'aquella altra globalment considerada espanyola; lluita que reclamava cert heroisme pel cúmul de sacrificis que calia fer, per les situacions difícils que calia afrontar. Les entitats catalanes d'Amèrica ens sentim justament orgullosos del nostre històric. En una desproporció numèrica amb els espanyols, extraordinària, i en un ambient de coloniatge —com era el de Cuba fa 35 anys en constituir-se el Grop— alçar la bandera catalana era com una punyalada a l'espatlla —d'això se'ns acusava— que es donés a l'Espanya que es retirava vençuda per l'heroisme dels cubans i fracassada una altra vegada, com sempre ho ha estat, com organització política.

En aquesta lluita, l'opinió espanyola d'aquestes terres trobava el recolzament de les institucions oficials de l'estat espanyol per entrebancar la nostra obra, per perseguir les nostres publicacions, per a fer arriar de les façanes dels nostres estatges, en un afany inútil, la nostra gloriosa bandera, com a subversiva, com així ens ha ocorregut a nosaltres mateixos, una, dues i tres vegades. A remarcar, que la darrera d'aquestes, s'esqueia en temps de la República espanyola. Encara que fossin els anys del bienni negre, eren també de la República espanyola i que, a nosaltres, els catalans, ens demostra la inestabilitat de totes les concessions que Espanya ens ha fet, sempre amb avarícia i mala fe.

En aquesta lluita no ens hi trobàvem tots els catalans, sinó en minoria, perquè d'altres, temorencs, ambiciosos, vanitosos i assimilats, no volien compartir amb les entitats catalanes la tasca de dignificar Catalunya.

La política dels Catalans d'Amèrica —si se'n pot dir política a la pràctica del patriotisme— tenia una característica natural, lògica, indeclinable: la del "tot o res". Era i és essencial l'afirmació de la personalitat de Catalunya que no te res a veure amb l'assoliment de l'ideal nacionalista amb tota la seva pesura. Les entitats catalanes d'Amèrica, capint o no, fo-

a la pàgina 2)

TITULO PRIMERO

Disposiciones generales

Artículo primero. Cataluña constituye en región autónoma dentro del Estado español con arreglo a la Constitución de España y al siguiente Estatuto. Su organismo representativo es la Generalidad y su territorio el que forman las provincias de Barcelona, Lérida, Gerona y Tarragona en el momento de aprobarse el Estatuto.

Art. 2.º El idioma catalán es, como el castellano, lengua oficial en Cataluña en sus relaciones oficiales de Cataluña con el Estado de España, así como para las comunicaciones de las autoridades del Estado con Cataluña. La lengua oficial será el castellano.

Toda disposición o resolución emanada dentro de Cataluña, deberá ser publicada en ambos idiomas. Las notificaciones serán también en la misma forma, caso de interesar a partes interesadas.

Art. 8.º En materia de orden, y da reservado al Estado, de acuerdo con lo dispuesto en los números 4.º, 10.º y 16.º de la Constitución, todos los servicios de carácter público en Cataluña en de carácter extrarregional o supra regional, (extranjero) y el régimen de extrajeración. Corresponde a la Generalidad todos los servicios de carácter regional de Cataluña. Para la prestación permanente de servicios mutuos, información y trasvase de los que dan a la Generalidad, se creará teniendo en cuenta lo ordenado de la Constitución, una Junta formada por representantes de la República y de la Generalidad; autoridades superiores que, de los y otros, presen servicio regional, la cual entenderá en funciones de regulación de servicios de interés de nombramiento y...

Sobre la lletra morta de l'Estatut, es dibuixa la figura d'aquell Lerroux perturbador de la unitat catalana.

Legalistes i mig legalistes impideixen avui que Catalunya es manifesti com el que és: una nacionalitat irredempta que aspira a la independència nacional.

PATRIOTES: A impedir que triomfin els nou-lerrouxistes.

JOCS FLORALS DE LA LLENGUA CATALANA

S'han ceebrat enguany a Santiago de Xile, sota els auspicis de l'Agrupació Patriòtica Catalana de Xile, el dia 15 de l'actual mes de Maig i en el millor Teatre d'aquella capital.

En premsa aquesta edició, no ens és possible donar una informació extensa de la Festa, però hem de fer constar que ens sentim orgullosos,

com a catalans, de l'èxit assolit i felicitem als poetes i escriptors premiats, als organitzadors i a tots els que d'una manera directa o indirecta han contribuït al ressonant triomf i a la magnificència d'aquest acte on el nom de Catalunya, com cal, ha estat posat en el lloc que correspon.

RELACIO D'OBRES I AUTORS PREMIATS

PREMIS ORDINARIS

FLOR NATURAL.— "Infinita fortuna de la sang..." — Père Quart (Joan Oliver).

ENGLANTINA.— "Entre l'angoixa i l'esperança" — Domènec Perramon

VIOLA.— "Al Crist vora la mar" — Josep Carner

Accèssit a la Flor Natural.— "Presència innumbrable" — Agustí Bartra

COPA ARTISTICA.— "Relacions" — Joan Oliver

PREMI FASTENRATH.— "Nabi" — Josep Carner

PREMI CONCEPCIO RABELL.— "Les formes de la vida catalana" — Josep Ferrater i Mora.

PREMIS EXTRAORDINARIS DE PROSA

"Ruta d'Amèrica" — Domènec Guansé

"El futur de Catalunya" — Jordi Arquer

"Les tres gràcies de Catalunya" — Pere Mas i Perera

PREMIS EXTRAORDINARIS DE POESIA

Del CENTRE CATALA, de Montevideo.— "Recull" — Artur Bladé i Desumvila.

Del "CATALUNYA" GROP N.R., de Santiago de Cuba.— "Nits" — Gràcia B. de Llorens.

PREMIS PELS ESCRITORS AMICS DE CATALUNYA

Versions de poesia catalana al castellà.

"Traducciones de Carles Riba" — Octavio Barros

"Traducción de "Les elegies de Bierville" de Carles Riba — Blanca Luz Brum

Estudis sobre personalitats xilenes de nissaga catalana

"Don Manuel Montt" — Januario Espinosa

"Un héroe y su influencia en la vida chilena" — Caupolicán Montaldo

ta la immensa transcendència d'un ideal, no tenien altra raó d'ésser ni podien tenir altra finalitat que la de presentar Catalunya com una entitat nacional pròpia i distinta a l'espanyola. L'experiència ens ho confirma amb les que hem vist desaparèixer, mediatitzades, sense consciència nacional.

Les exterioritzacions patriòtiques de les entitats catalanes d'Amèrica, havien estat sempre d'acord amb els seus sentiments, i, per aquesta raó i per una convicció política arrelada al pas dels temps, l'emigració catalana ocupava des del moment del seu decisiu suport a la creuada independentista de Macià, el lloc quecorrespon, i hem vist ocupar, a totes les emigracions nacionals dels pobles esclavitzats.

A tot això ha renunciat el Català d'Amèrica. S'ha lliurat, sense resistència, a la conveniència dels polítics i per això lamentem, als quatre anys de la catàstrofe, que l'emigració catalana doni el trist espectacle que donem. Aquell conjunt d'entitats i publicacions catalanes —més de les que existeixen avui— que vibraven patriòticament i d'una manera harmònica per l'any 1928, ha desaparegut i voluntàriament renunciat al seu historial, a la seva experiència i al lloc d'honor que la història els reservava, per integrar organismes de conjunt, inferiors a cada una d'elles considerada en si mateixes, sense vibració patriòtica i sense ideals, perquè, oh Déu! és la definició patriòtica, diuen, el que pot allunyar els catalans i malaguanyar la beatífica consigna d'**unió simple**, d'aquests polítics als quals no importa sacrificar la Pàtria irredempta en aquests moments transcendents.

Són aquests organismes de conjunt al través dels quals s'exhibeixen els noms gloriosos de les nostres entitats catalanes d'Amèrica, els que avui encara no han pogut condemnar, definitivament, la legalitat i, als quatre anys de la catàstrofe, pledegen, amb la complicitat obligada d'aquelles, aquesta qüestió que no és patriòtica sinó egoista, de posicions, de representació, de "subsidiis". A l'hora d'haver d'estructurar ideals ambiciosos, l'aportació dels nostres polítics consisteix en immortalitzar Espanya com entitat política necessària a la subsistència de Catalunya, no en condemnar-la com l'anti-Catalunya, l'anti-Bascònia, l'anti Galícia; la transformació de la qual consideren imprescindible però la volen a través de la seva iniciativa, subjectada Catalunya als risis de la seva constitució i als de la dilatació d'un problema que no proclamen tampoc com un cas de justícia universal, sinó, simplement intern espanyol. De capdavanters que hauríem d'ésser els catalans per raó del nostre liberalisme tradicional, de la major densitat democràtica i de la profunditat del nostre sentiment nacional, d'un ideal de Repúbliques Ibèriques i de confraternitat peninsular, renunciem a fer-ne d'això un estat de consciència popular i anem pel món, als quatre anys de la catàstrofe, a remolc d'unes institucions controlades per polítics fracassats, demanant una gràcia de caritat a aquella República espanyola que ens feu l'extraordinari favor de reconèixer-nos, en principi, "la personalitat "reaciona" de Catalunya" i la commiseració del món.

Catalans d'Amèrica, cal que reaccioneu. Aquests organismes que no poden viure sense la vostra col·laboració, s'han de tornar instruments útils a la causa nacional. No deuen d'actuar més amb la indiferència o l'abstenció de les entitats catalans d'Amèrica. Les entitats catalanes d'Amèrica tenim una missió superior a la d'aquests organismes; sigui la que es vulgui la sort de Catalunya el dia de demà, subsistirem com avançada de la Pàtria en aquest Continent. Si no convertiu aquests organismes en exponents de Catalunya "unitat nacional absoluta" i la seva política imprecisa, indefinida, incoherent i, de tan transigent, abocada a la claudicació, en "política de personalitat nacional pròpia de cara a la independència Pàtria", les entitats catalanes d'Amèrica no podrem refer els quadres de la lluita. El dia de demà ens hauréu de lamentar d'haver contribuït a una obra que qui sab, mentrestant, fins on arribarà a desnaturalitzar-nos i hauréu estat els responsables de la falta de fe dels nostres connacionals pel que encara hauréu de fer sols.

Per evitar això, hem d'imposar-nos. Cal que els "Catalunya", els "Resorgiment", els Centre, els Casal i els Grop, fem triomfar Catalunya, fent triomfar el "Català d'Amèrica".

Constituida la "UNIO DELS CATALANS INDEPENDENTISTES", el BUTLLETI D'INFORMACIO CATALANA es converteix en el PORTANTVEU d'aquella.

Són, per tant, invitats a col·laborar-hi tots els independentistes catalans:

Adreceu els treballs a:

BUTLLETI D'INFORMACIO CATALANA

J. A. Saco 415
Santiago de Cuba

Actes del Grop

El dia 20 de Maig, aniversari de la proclamació de la República Cubana, al matí, va celebrar-se en els salons del Grop, un acte commemoratiu que fou dedicat pels veterans de la Guerra d'Independència Cubana, als soldats cubans que han de lluitar en la present guerra que pateix el món, per la causa de la llibertat.

Va obrir l'acte amb un vibrant i patriòtic discurs el President del Centre de Veterans, exhortant a la joventut a no defallir mai en la lluita per la defensa de la llibertat. Hi hagueren diversos números de cant per les deixebles de l'Escola Provincial de Música sota la direcció del seu mestre Antoni Sciret, que foren molt aplaudits per la nombrosa concurrència que assistí a l'acte. Aquest fou ofert als joves soldats, pel gran orador Clavijo Tisseur, en un parlament brillant que sovint fou interromput amb entusiàstics aplaudiments. Va agrair al al Grop, públicament, la seva cooperació i va tenir paraules encomiàstiques per l'entitat i encoratjadores per l'ideal independentista que sustenta.

Per a les 9 de la vetlla hi havia anunciada la vetllada artística que el Grop, com cada any, celebra en commemoració de tan gloriosa data. Molt abans d'aquesta hora l'espaiosa Sala Teatre ja estava plena d'un públic selecte afanyós de conèixer l'obra teatral, d'ambient cubà i de caràcter patriòtic, original del nostre Conseller en Cap, S. Carbonell i Puig i d'escoltar la interpretació per l'Orfeó Cuba de diverses composicions dels nostres autors més destacats.

Donà començament a l'acte nostre Conseller en Cap amb un bell discurs explicatiu de la significació de l'acte que es commemorava, fent vots perquè també algun dia, Catalunya, pugui comptar, en la seva història, amb una data de la mateixa significació que té la del 20 de Maig pel Poble Cuba, doncs això voldrà dir que l'aspiració de Catalunya haurà estat acomplerta. Fou llargament aplaudit i acte seguit es posà en escena l'obra titulada "La Mambisa", d'ambient cubà, on, d'una manera mestriosa, el seu autor crea uns personatges tan vius que hom diria arrencats de la vida mateixa d'aquest hospitalari poble de Cuba. L'assumpte originalíssim, doncs es tracta d'un hisendat cubà que ha lluitat per la independència del seu poble i que prefereix patir necessitats abans de vendre a mans estrangeres, part d'aquella terra per la qual ell havia lluitat per redimir-la desvetllà a l'ensems, un viu interès

patriòtic. Hi han escenes magistrals creades per l'autor que aquest aprofita per posar de relleu la completa identificació existent entre els pobles cubà i català en el que fa referència a la lluita per llur alliberació.

La interpretació a càrrec del Quadre Escènic del Grop, no podia ésser més encertada. Es de remarcar la tasca de Galileu Mriò interpretant el paper central de l'obra en el personatge de Don Chucho. També fou notable i mereixedora dels aplaudiments que varen tributar-se-li, la tasca del gran actor J. M. Béjar interpretant aquest tipus tan realista de l'home vulgar i fatxendós que s'ha enriquit a l'emigració i que pels seus visos còmics feu la delícia de l'auditori. Els papers de dameta i galan, estigueren a càrrec de la Srta. Chete Viccini i Alfred Peirats, respectivament, els que com sempre estigueren a l'alçària de les circumstàncies. També hi prengueren part en papers secundaris, la Srta. Amèlia Tort i els Srs. Cano i Sagalés, que acompliren el seu comés a satisfacció de tots.

L'obra va plaure a la concurrència que va aplaudir, durant la representació de la mateixa, evidenciant l'emoció que va produir-li. Al final de la representació el públic reclamà al prosceni la presència de l'autor i el feu objecte d'una gran ovació, prova dels molts afectes amb que compta entre cubans i catalans d'aquesta localitat.

Abans de començar l'audició de l'ORFEO CUBA, el Conseller de la Secció Artística, Alfred Peirats, els hi adreçà unes paraules de salutació aprofitant l'avinentesa d'acomplir-se el segon aniversari de la seva fundació.

Tot seguit començà el concert interpretant, entre altres i d'una manera admirable, les composicions d'Enric Morera, "Les Fulles seques", i "La Sardana de les Monges" que foren escoltades devotament per tots els assistents. "Adéu Germà Meu", "De Waelrant, la cançó cubana "La Bayamesa" i "Campanas Vespertinas", completaren les obres cantades per l'Orfeó Cuba. Al final de l'execució de cada obra els aplaudiments sortien espontanis i sorollosos en meregut premi a la magnífica interpretació. En acabar de cantar "La Sardana de les Monges", els aplaudiments es feren tan insistents que obligaren a repetir-la. Als cantaires i al seu mestre Joan Viccini, una sincera felicitació.

Una vegada finit l'acte el Consell Directiu del Grop, va oferir un pont als orfeonistes i llurs famílies en un magnífic acte de confraternització.

PARLEM CLAR,

AMB CATALUNYA O AMB ESPANYA

per Patrici Lliure

A mida que les Nacions Unides van empenyent per tots costats cap a l'abim, on tenen que soterrar-se, als que volien erigir-se en amos del món; a mesura que la guerra va enflant-se, cap a les acaballes, com si una maledicció hagués caigut damunt de Catalunya, ens trobem que enlloc d'anar cap endavant el moviment d'unificació dels catalans per a l'alliberació de la Pàtria, aquest es troba estancat per no dir que marxa cap endarrera.

Sembla un contrasentit inexplicable però, dissortadament, és la veritat crua que no pot desmentir-se.

Fa més de tres anys que els catalans que ens trobem allunyats de Catalunya per diferents atzars de la vida, estem parlant de la necessitat d'unir-nos per a obtenir el total recobriment de la Pàtria. Hi hagué un moment que semblava que ja s'arribava a un fet positiu: quan es proclamà que s'havia constituït a Londres un Consell Nacional de Catalunya. Semblava que el C. N. de C. seria l'organisme rector que conduiria els catalans pel camí recte, indispensable per assolir l'ideal mínim a que devem aspirar els catalans que com a tals procedim i com a tals ens sentim i que, per tant, erigint-se en director del moviment d'alliberació de Catalunya, devia de proclamar, des de Londres —lloc on estan fites les mirades de tot el món que anhela la llibertat dels homes i dels pobles— la consigna única que pot unir a tots els catalans: unitat per la independència, plasmant els afanys de llibertat del poble català en la reinstauració de la República Catalana.

Més sigui perquè els homes que integren el C. N. de C. a Londres es deguessin a partits polítics dels darrers temps de Catalunya, fracassats en els últims aconteixements, que lliuraren a Catalunya més lligada que mai als nostres opressors, o bé no tinguessin la plena consciència del seu deure, o perquè no posseïssin el braó que es necessita per a una empresa de tan gran envergadura ni la serenitat reclamada per acarar-se a tots els polítics desacreditats i a tots els traïdors encapotats que feien i fan el joc als opressors i perquè Catalunya segueixi junyida al grilló de l'esclavatge, el cert és que, quan esperàvem, els que sempre hem freturat per la independència pàtria, una direcció serena i ferma que endegués el moviment reivindicador de nostre poble per camins de dignificació i fortitud, hem tingut de veure com aquell inici que semblava precursor de grans esdeveniments que fessin veure al món que el poble català, amb una majoria aclaparant i amb compacta unió, sabia demanar el reconeixement dels seus drets i fer sentir la seva veu per a que li siguessin reconeguts a l'estructurar-se el món després de la guerra, esdevenia en una sèrie de petiteses i de misèries de política de cacies i d'interessos personalíssims que, enlloc de fer-nos lluir davant del món com un

poble amb totes les seves característiques de fortitud, entesa i dignitat, ens presenten com un poble corromput i indignat, al qual no es mereix que se'n faci cas.

Cou el cor en tenir que parlar d'aquesta faisó. Masega l'ànima tenir que dir aquestes veritats, més no és possible callar davant de tanta podridura i de tanta mesquinesa perquè el temps passa volant i es va a grans gambades a la resolució del plet entaulat entre els despotismes i la democràcia, i, anant les coses com van entre els catalans, ens trobarem que arribarem a les acaballes de la guerra i Catalunya no podrà ésser res davant del món.

Que fa el C. N. de C. a Londres? Existeix o no existeix? Que fan les Comunitats Catalanes? Actuen o no actuen? S'entenen o no s'entenen? Perquè és deplorable el que està passant. El C. N. de C. que devia d'haver estat el que hagués donat la pauta a seguir, que devia d'haver estat el que dignés als catalans que devia fer-se la unió sagrada per la lluita per la independència de Catalunya, no tant sols no es decideix a proclamar aquest principi mínim que ha de guiar a tots els catalans, sinó que escolta la veu dels polítics corromputs i fracassats i deixant-se portar del polític que encara porten a dintre els seus homes, en lloc d'actuar com a catalans actuen com a Polítics i deixant de banda el que semblava una actuació justa i serena, fan renúncia dels seus llocs i reclamen de les C. C. —totes elles infiltrades del virus dels polítics fracassats— que els hi assenyalin el camí que deuen de seguir. D'aquesta feble actitud dimana el desgavell actual que posa en greu perill de fracàs la tan proclamada —i pels actes sembla poc desitjada— unió dels catalans, dones, eridades les diferents Comunitats a donar les seves opinions ens trobem que no n'hi han dues que diguin que volen el mateix i es donen espectacles tan poc edificants com el que ha donat en Serra i Moret, en representació de la de l'Argentina, expressant-se en termes del més pur espanyolisme, quan assiteix a l'Uruguai a parlar davant d'en Martínez Barrio i altres espanyols en representació d'una Comunitat Catalana que diu que obeeix directrius del C. N. de C. a L. Amb casos com el de la Delegació del C. N. de C. als Estats Units en emprendre's pel seu compte la tasca de recabar autoritzacions de les entitats d'Amèrica per actuar amb llur representació, donant així la sensació de que, o bé ells no representen al C. N. de C. o aquell encara no té el suport de les entitats quines autoritzacions recaben. Dones si la Delegació dels Estats Units és una veritable Delegació del C. N. de C. a L., és d'aquell i no de les entitats disperses de qui a de rebre directrius per a la seva actuació.

Cada dia rebem comunicacions de C. C. de diferents indrets que ens fan llàstima perquè demostren el desgavell que ha portat la poca fermesa i la manca de resolució del C. N. de C. a L.; moltes d'elles ens parlen de reunions que no defineixen res, altres de coses que semblen baralles de bugaderes, en fi, que no es veu en cap d'elles uns propòsits fermes per a una finalitat profitosa per Catalunya.

Ara mateix van arribant a nosaltres noves de com ha estat celebrat —en diferents llocs l'aniversari de la proclamació de la República Catalana que feu el malaguanyat Macià el qual es tornaria a morir si contemplava pel que es feia servir tal aniversari. En alguns llocs per atipar-se i divertir-se, en altres per emborratxar-se amb parlaments d'auto-bombo però en cap d'ells per fer professió de fe separatista i proclamar amb tota sinceritat i amb tota l'ànima que es vol lluitar per a que sigui un fet la tercera República Catalana, aquella República Catalana quina proclamació volen celebrar però que no estan disposats a fer ni el més petit esforç per re-instaurarla.

Nosaltres no hem celebrat ni ara ni abans un aniversari que si bé demostra una actitud valuosa de Francesc Macià, és, en canvi una vergonya pel poble català. Nosaltres que ja per l'any 1900 proclamàvem que ens lliuràvem a la lluita per la independència de Catalunya, hem seguit i seguim el mateix camí de la dignitat que com a catalans hem de seguir. No hem alçat mai altres banderes, en nostre Casal, que les de Cuba i de la Catalunya separatista. No hem sigut ni ho hauriem volgut ésser, perquè no ens faria vergonya, proclamats ganfaroners de la Lliga Regionalista a l'Amèrica. Nosaltres que no hem fet mai equilibris en la nostra recta i ferma actuació, tenim dret a parlar, sempre amb el cap ben alt, amb la consciència tranquila i amb la veu serena i clara, demandant dels demés catalans que formin en els rengles dels defensors de Catalunya.

No n'hi ha prou en fer discursos i àpats i en dir que volem la llibertat de Catalunya, si en veritat el que és vol es fer els gegants dintre la política espanyola, a la recerca de llocs més o menys remunerats o més o menys honoraris, que preparin camins per a un futur que, si fos tal com el desitjen els "legalistes" i els "mig-legalistes", podrien resultar beneficiosos per les panxes i les butxaques d'uns quants, però, desastrosos en grau extrem per Catalunya perquè es trobaria condemnada a esclavatge etern.

Ferms en el nostre convenciment, complidors amb nostres deures de catalans, defensors conscients de la independència de nostra Catalunya, hem cridat a la unió dels independentistes catalans, no pas per a posar obstacles a la unió dels catalans que tant han dit que volien el C. N. de C. i les C. C., sinó per a desvetllar els adormits i propugnar al costat d'ell, si es decideix a actuar tal i com el seu nom vol dir, a treballar de ferm per la independència de la Nació Catalana i fer que pugui dir-se, amb raó, Consell NACIONAL de Catalunya. Moltes són les adhesions rebudes fins avui, principalment de catalans residents a llocs on la malura dels polítics a sou d'Espanya no s'hi ha infiltrat. En canvi, fins avui, entitats que volen dir-se germanes nostres, que diuen haver proclamat els principis independentistes, no han respost ni tan solament per un elemental deure de cortesia. Mentre nombre dels seus socis han enviat les seves adhesions individuals, aquelles no s'han dignat respondre ni per a dir-nos que allò que havien dit que professaven el principi d'independència de Catalunya, ho havien dit amb el mateix sentit dels que volien "l'autonomia bien entendida" on **substantivament**, segons la fugida d'estudi dels polítics, hi havia el **reconeixement** de la voluntat del poble català. Tots aquests jocs de mans, tots aquests equilibris no ens sorprenen, ni ens desanimen; n'hem vistes moltes de coses al través dels anys que portem de lluita. Hem vist caure molts homes empesos per les ambicions. Hem vist o contemplat moltes claudicacions. En comptes de fer-nos defallir, ens han fet reprendre la lluita amb més braó.

Es hora ja que els catalans d'Amèrica i els nou-vinguts s'adonin que, de seguir així, ens passarà com els conills de la fàula: els espanyols acabaran amb nosaltres. Es hora ja que els homes del C. N. de C. a Londres, o uns altres si aquells no serveixen, cridin també, com hem fet ja nosaltres, als catalans a la unió per la independència de Catalunya. Quan això es faci, sabrem ben aviat els que estan amb Catalunya i els que treballen per Espanya. I si el C. N. de C. a L. no vol fer-ho, si prefereix seguir nedant en les aigües del "mig-legalisme" procurant salvar la poca roba que els queda, aleshores serem nosaltres qui presentarem a la posteritat els que varen voler salvar Catalunya i els que la lliuraren, lligada de peus i mans, als seus butxins per a que acabessin amb ella.

"NO us accontenteu solament del somni. Treballeu fort, per a fer dels vostres somnis una realitat. Els somnis que no es tradueixen en nobles accions, són inútils i sense eficàcia. No espereu les grans ocasions, car quan elles es presentaran vosaltres no estareu preparats. L'Heroisme no es fa en un moment, sinó per una vida de cada dia, fidel a un ideal constantment present en l'esperit i constantment estimat".

DADES I DOCUMENTS

El 19 de Maig va complir-se un altre aniversari de la mort de José Martí.

La veu de l'apòstol de Cuba va extendre's per Europa i Amèrica, demanant la independència de la Pàtria Cubana.

Martí, a força d'ésser cubà, és universal.

Els independentistes catalans que venerem la seva memòria, li oferim, en homenatge, les flors blanques del record.

De "separatista" no ho era ni per odi ni per despit. Ho era perquè la causa de la independència de Cuba, era de JUSTICIA.

Demanant la independència del poble cubà i senyalant acusador la sang vessada per Espanya, a Cuba, deia: "EL SEU MARTIROLOGI ES EL SEU PLEBISCIT. EL SEU SUFRAGI LA SEVA REVOLUCIO".

Deportat a Espanya, Martí es trobava el 1873 a Madrid, quan va abdicar Amadeu de Savoia i va establir-se la República Espanyola.

El problema cubà que té tanta similitud amb el de la nostra Pàtria, fa que recordem això que a rel d'haver publicat el seu llegat "La República Española ante la Revolución Cubana" a favor de la independència de Cuba, escrivia a un amic seu: "No acostumbrados ciertamente los españoles a que Cuba pueda y deba dejar de ser suya algún día; —extraños por completo— sino a la idea a la posibilidad— a la idea de la justicia de nuestra independencia, creí yo que era oportuno— proclamada como había sido la República— que alguien les hiciera entender como, si hasta entonces había sido infame, sería desde enton-

ces doblemente fratricida su guerra contra Cuba".

Per Madrid va circular un full que deia: "Hombre de buena voluntad, saludo a la República que triunfa, la saludo hoy como la maldeciré mañana cuando una República ahogue a otra República". "Y si Cuba proclama su independencia por el mismo derecho que se proclama la República, ¿cómo ha de negar la República a Cuba su derecho de ser libre, que es el mismo que ella usó para serlo?"

Però la seva veu i la dels seus compatriotes fou desatesa.

"La España monárquica —va escriure— ahogó en sangre las peticiones de Cuba, como la España republicana las ahoga ahora y esto es vergüenza e indignidad para la República".

Una República (sense republicans) obria el camí a la Monarquia. Una altra República sense consciència republicana, unitària igualment, l'obria a la reacció; mentre els "republicans" a l'exili segueixen éssent imperialistes. Talment com ahir. Aprenuem la lliçó als catalans.

"...Es bo de remarcar que les ruptures que s'han anat succeint no s'han produït mai per exhauriment i insuficiència de l'ideal català ni per defalliment dels seus seguidors, sinó per contracop de la política espanyola, que ha imposat a Catalunya les seves catastròfiques convulsions i de les quals Catalunya ha estat sempre, en la seva carn i el seu esperit, la principal víctima. A cada caiguda, però, com el gegant antic en tocar terra, el moviment català s'ha redreçat amb noves i acrescudes forces. Cada contratemps ha donat la sorpresa d'afegir nous sectors a la patriòtica pugna".

J. Pous i Pagès.

Cara i Creu

"I el problema de Catalunya, no és el de governar el territori català en forma adient a la seva manera d'ésser, sinó tot el contrari, de deixar de dominar i governar el territori català.

La causa que el va promoure fou l'apoderar-se violentament del seu govern. Mentre l'Estat Espanyol el continuï retenint, és a dir, mentre subsisteixi la causa, subsistirà el problema, que és el seu efecte.

El dret dels pobles a disposar de si mateixos, que la República espanyola ha fet gala de mantenir i del qual es va erigir en campió a Ginebra, no vol dir governar un poble segons la seva manera d'ésser, però contra la seva voluntat iom succeeix al situar-se davant la votació de l'Estatut, sinó ben al revés, deixar-lo d'intervenir per a què es governi a si mateix.

La República espanyola ho sap, ho professa i fa el contrari".

(F. Maspons i Anglèsell, "Clarís" Agost 1931).

"Cada uno en su casa y la República (Espanyola) en la de todos, es nuestra fórmula".

(J. M. España, parlant en nom de Comunitat Catalana de Colòmbia, el 15 d'Octubre del 1942).

Parlem-ne, Jordi d'Argent

per N. Coll

A l'hora de madurar, s'esveren del fruit que dona la llavor que semblaren. Es aquesta la impressió que fan tenir els articles editorials que Jordi d'Argent escriu a "Catalunya", l'antiga revista catalana de Buenos Aires, lamentant-se des del mes de febrer, "in crescendo", de la desorientació dels catalans emigrats.

Hem llegit el número corresponent a febrer que inspira els comentaris de l'editorialista d'aquest Butlletí i acabem de llegir el de Març al qual ens volem referir. No hem llegit encara el d'abril que deu picar de valent quan ha fet sortir ronxes a l'epidermis, no molt sensible per cert, de Comunitat Catalana de l'Argentina que cuita corrents ha informat l'"Excomunió" de la volguda companya "Catalunya".

Està bé el que diu, Jordi d'Argent. Així ens agrada llegir "Catalunya", apassionada, acarant-se amb els que volen que es perpetui la desorientació actual perquè en aquesta desorientació és que ells veuen la possibilitat de seguir éssent, el dia de demà, el que ja no poden tornar a ésser. Però no confoneu, Jordi d'Argent, la política amb el patriotisme, ni caiguen en el despreciable vici de qualificar d'acció de grup o de grupet la tasca dels qui professen un ideal pur, encara que us semblin pobres les projeccions e insignificant el nombre. Les majories no s'acostumen a trobar entre els sacrificats.

Es aquesta una injustícia que cometeu en classificar el "Butlletí d'Informació Catalana", portantveu abans del Grop Catalunya i ara de la Unió dels Catalans Independentistes, entre les publicacions que han a Paregut després de l'ensulsiada i responent a les activitats polítiques dels grups dels nou exiliats arran de la tragèdia. Si el portantveu del Grop Catalunya va veure a omplir una necessitat després de l'ensulsiada, no us està bé que oblideu que, el Grop Catalunya, té 35 anys d'existència, que va néixer separatista i que en la seva direcció no n'hi ha cap de nou-vingut i que, a més, tots són separatistes. Els seus Estatuts preveuen que, per ésser dirigent, s'ha d'ésser soci Agrupat—que és una classificació dels seus socis—i aquests han d'ésser necessàriament partidaris decidits de la independència nacional.

El Grop Catalunya no ha fet mai obra partidarista ni l'ideal d'independència pàtria és un objectiu polític sinó un ideal patriòtic. Si nosaltres mantenim amb arc el nostre ideal és perquè aquest, molt lluny d'ésser una bandera divisionària és l'únic ideal que pot aglutinar-nos a tots.

Per aquí deuriem d'haver començat tots i és aquesta la responsabilitat que us cap a vosaltres i a molts d'altres. Perquè mentre nosaltres hem mantingut que el concepte de la UNITAT NACIONAL no correspon als espanyolistes, ni als autonomistes, ni a cap partit ni sector determinat i no pot fer-se amb cap d'aquests ni amb els immorals, els tacats i els assimilats, vo-

saltes, entre altres, heu mantingut que la unitat catalana pot fer-se i encara dir-se nacional amb tots ells. Mentre nosaltres hem mantingut que la unitat és impossible amb els partits vinculats amb altres espanyols, que n'accepten la direcció i es supediten a les seves consignes i a d'altres més exòtiques encara, és a dir, amb partits que no són essencialment catalans, ni amb els homes lligats econòmicament amb institucions i partits espanyols perquè no poden tenir independència individual, vosaltres, entre altres, heu sostingut que sí. Mentre nosaltres, reocupats perquè Catalunya s'exterioritzi com el que és, una nacionalitat esclavitzada per un altre Estat que no és el propi, hem sostingut que no hi ha altre concepte de UNITAT NACIONAL més que aquell que afirmi totalment la nacionalitat, apoiant-nos en aquests dos principis, el democràtic, "A cada Nació un Estat propi" i el del nostre Mestre Martí i Julià, "A la Nació no se l'afirma completament si se la manté relligada a l'Estat" que són coincidents, vosaltres heu cregut que sí, que es pot dir nacional aquella unitat que no aspiri a la independència, sino a la dependència, sigui quin es vulgui el grau de lligament que retingui postrada la nostra nacionalitat. Mentre nosaltres hem entès que l'emigració catalana no pot tenir altre camí que el de presentar al món el nostre problema amb tota la seva cruïra, vosaltres us heu ajuntat al chor dels que "per raons de tàctica" —que als quatre anys ja es veu que no són de tàctica sinó de voluntària i interessada negació de la nacionalitat— han dit que això no podia ésser perquè les Cancelleries s'esverarien de la nostra audàcia. Mentre nosaltres, no confonent els termes "patriòtic" i "polític", hem dit i repetit que si bé en qüestions polítiques la transigència és possible i fins, de vegades, aconsellable; en qüestions patriòtiques no ho és, al contrari de vosaltres que heu fet el sacrifici de la vostra posició patriòtica per col·laborar dintre d'aquestes Comunitats que al cap de tant de temps lamenteu els seus atemptats al més elemental sentit de catalanitat.

Veieu la diferència. El Grop, per mitjà del Butlletí, no ha fet més que afirmar principis patriòtics i ha ajustat la seva conducta als principis que ha proclamat. Vosaltres, en canvi, heu fet política, sense voler-ho, però n'heu fet, ajuntant-vos i defensant els que tenen de la Unitat un concepte numèric i abstracte.

Per nosaltres la Unitat Nacional dels Catalans, no es diferencia gens de la unitat dels belgues, dels holandesos, dels polonesos, etc. Ells també estaven classificats en partits polítics i socials al través dels quals vivien llurs pobles. No n'hi ha cap d'ells que demani l'anexió a un altre Estat ni renunciï a la seva sobirania, encara que per a ells, el mateix que per a nosaltres, el món futur dicti noves estructures super-estats però que tots

compremem que no hauran de mermar la seva sobirania a benefici d'altri, sinó d'afiançar l'exercici de la seva sobirania en benefici de tots. S'han romput els lligams entre Catalunya i l'Estat espanyol! Ni de la Constitució ni de l'Estatut en queda res! El partit social o polític, d'esquerra, de dreta o de centre, que avui no es senti nacional, no hi cap dintre els rengles de la UNITAT NACIONAL DELS CATALANS perquè és un partit anexionista, traïdor. És aquest el nostre concepte i amb ell no demanem la dissolució de cap d'aquells partits; que visquin si tenen nervi, que es projectin doctrinàriament fins allà on puguin i ho permeti l'eficàcia d'una acció per la independència nacional que és més clar que això del **recobrament**.

Vosaltres, entre altres, heu fet, a més, el que no ha fet el Butlletí d'Informació Catalana, enduts pel sacrifici de la vostra posició patriòtica: Confusionisme. Aquesta **premsa en discòrdia** que veieu en el conjunt de les publicacions catalanes, mireu-la reflexada en aquestes publicacions, tan reduïdes en nombre, que considereu salvades del naufragi. En editorials no sempre afortunats en servir el concepte NACIONAL de la nostra causa. En les col·laboracions que vosaltres que no us deuen més que a la vostra consciència patriòtica heu acollit amb pugna amb el vostre pensament, contradient-lo i amb pugna també, entre sí i amb finalitats divergents. Amb iniciatives, no sempre afortunades, com aquella de l'Enquesta sobre l'Estatut que si no era per servir una finalitat política, ho semblava. No recordem que n'hàgiu fet cap sobre la República Catalana, quina legalitat és vigent i quin aniversari ens parla d'una cosa nostra, no d'ells. En canvi, aquell "Aveng dels Annals etc. etc." amb quina fruïció feia notar que cap dels consultats s'havia mostrat partidari de la Catalunya aïllada!... El programa que trobeu a faltar en el conjunt, no l'heu tingut particularment.

Dieu en començar el vostre article que a contracor de les vostres preferències intel·lectuals, artístiques, culturals i folklòriques, us sentiu en el deure de dedicar-vos a temes "polítics" en atenció a la importància de l'hora actual. Exactament. Quan la Pàtria sagna per tots quatre costats un patriota no pot restar indiferent al dolor i la tragèdia. En els presents moments de transformació i reforma quan s'obren les portes a totes les possibilitats, un patriota no pot negar-se a posar tota la seva intel·ligència, tot el seu valor, tot el seu esforç a contribució de la Pàtria. Per això "Catalunya" des del moment que ha intervingut en la "política" ha complert un deure honorós i s'ha creat una responsabilitat. "Catalunya" no pot quedar-se en la lamentació; ha d'anar al fons i ha d'anar-hi amb claredat que és la única manera d'entendre'ns. Si no ho fa així no haurà fet altra cosa que "llançar una pedra a l'estany de la política catalana per enterbolir-ne —encara més— les aigües i fer més difícil que mai l'entesa salvadora".

Hi han dos camins per la Unitat Catalana: el nostre i el d'ells; el de Catalunya i el d'Espanya. El nostre afirma la personalitat nacional de Catalunya i demana recórrer tot el camí amb personalitat pròpia. El d'ells, imprecís i abstracte, admet la colla-

A la pag. 8

Els Homes i les Idees

per Josep de Ballestar

Quin aspecte de Macià, doncs, votà el poble de Catalunya el dia 12 d'abril del 1931?

No gosarà ningú de dir que Macià fos expressió del republicanisme espanyol. Ni de l'autonomisme ben entès, del qual eren abanderats a la dreta els homes de la Lliga Regionalista i a l'esquerra, amb minimitzada catalanitat, Domingo i Companys.

Moltes coses ignorava de Macià el nostre poble i moltes en deixà de votar tot votant a Macià.

Tot el nostre poble sabia, però, sense el veï del dubte, que Macià havia creat no ja sols a Catalunya sinó també a bona part del món una nova corrent política servida amb fervor, sacrifici i honestat, la qual en sintetitzar en fórmula simplíssima les inquietuds de cents generacions de catalans abatuts, ultratjats i sense clara orientació, obria a la Pàtria l'únic camí a assajar cap a la grandesa.

Resumint: De l'any 1917 fins el 1931 pels camins de la nostra terra i del món, un profeta i apòstol predicava el separatisme. El separatisme erudic i catègic. Aquell que presindia del règim més o menys avençat que es

donés el poble espanyol. Sense les atenuacions antiliberals del pacte, sense personalitat que propugnava una escola espanyolista inventada per un català. En guerra proclamada amb l'escola regionalista.

Catalunya el 12 d'abril del 1931 votà el separatista Macià. Votà la independència de Catalunya. Votà la República Catalana.

El 14 d'abril del 1931, amb el beneplàcit del poble, Macià proclamà la República Catalana.

Si algú coneix en tota la història de Catalunya una expressió popular més sincera, més ideològicament definida que la del 12 d'abril del 1931, que aixequi el dit.

Si algú eren que els Domingo, els del Río, els Nicolau d'Oliver passaren per la ment dels votants en dipositar la papereta del triomf el dia 12 d'abril, que aixequi la ma.

Si algú creu que el poble de Catalunya donà el seu sufragi als Casimir Giralt o als Armengol del Llano, exemple entre mil exemples, que es posi dempeus que ens agradarà conèixer.

Del 17 d'abril i de l'Estatut de Núria ja en parlarem en el número vinent.

L'Actualitat Catalana a Mèxic

Actes de l'Orfeó Català.

Diada de Sant Jordi.— L'Orfeó Català celebrà aquesta diada amb una Missa Solemne a l'església de la Mare de Déu de Lourdes, de la capital mexicana.

Seguint el tradicional costum barceloní, unes noies de la Colònia Catalana, a la porta de l'església, venien rams de roses i repartien uns recordatoris de la diada del Patró de Catalunya amb una poesia de Josep Carner titulada "San Jordi 1943".

Durant la Missa la secció femenina de la massa Choral interpretà la "Cançó de la Moreneta" i el "Virolai" acompanyades a l'òrgue pel mestre Costa-Horts. El Pare Huguet, des de la trona, pronuncià un sermó en català el qual constituí una revelació pels fidels mexicans que assistien al temple.

A la tarda i a la sala d'actes de l'Orfeó tingué lloc una ballada de sardanes la qual fou extraordinàriament concorreguda.

Teatre.— L'Associació Catalana d'Art Dramàtic posà en escena la comèdia de J. Pous i Pagès "Sang Blava" per celebrar la festa del 1er. de Maig.

L'obra fou dirigida per J. M. Francès i interpretada amb força encert, en general, exceptuant petites vacil·lacions d'alguns actors novells. Hi assistí un públic bastant nombrós malgrat no haver-se fet reclam.

el III Aplec dels Catalans de Mèxic, al Parc Nacional de Salazar, situat uns 30 kilòmetres de la ciutat de Mèxic. Com cada any, hi assistí una nombrosa concurrència que passà el dia ballant sardanes sota la protecció d'una gran bandera barrada sospesa d'una branca dels pinabets gegantins que caracteritzen el paisatge, semi-alpí, i al voltant de 3000 metres damunt el nivell del mar.

Sopars.— Constatem els obligats del 14 d'Abril.

En celebraren els comunistes a la seva manera i amb els seus discs tan carregats amb aquesta fraseologia tan embafadora a que ens tenen acostumats.

El de Comunitat, del qual ja en parlarem i que només hi hem d'insistir per les pintoresques rectificacions a que ha donat lloc i pel profit que els organitzadors n'han volgut treure per quedar bé amb qui no els coneix puix que el sol fet d'organitzar-lo ja proclama que mai no han tingut velleïtats concordistes, malgrat que tota la seva vida hagi estat una continuada habilitat concordista i que hagin estat ministres de l'Estat Espanyol.

El dels prohoms "legalistes" de l'Esquerra que, és clar, també havien de fer el seu per comentar les impressions que Martínez Barrio els enviava des de l'Uruguay.

L'exemple es bò. I els gironins, per

no ésser menys, han instituit el sopar de la Santa Creu que celebren cada any i que ho fou, aquest el dia 2 de Maig.

Premiats als Jocs Florals de 1943.—

Dels residents a Mèxic i que han concorregut als Jocs Florals suara celebrats a Santiago de Xile hi ha el senyor Josep Carner al qual li ha estat atorgada la Viola d'Or i el premi Fansthenrat, el jove poeta Agustí Bartra al qual li ha correspost un accèssit i premis extraordinaris al nostre amic Jordi Arquer, pel seu llibre "El futur de Catalunya" i al senyor Bladé. A la felicitació que adreçem als sorpresos premiats hi adjuntem el nostre sincer sentiment als decebutos que no han vist realitzada la seva il·lusió.

Publicacions.— Encara no ha sortit "La Revista de Catalunya" ni ha aparegut tampoc el número d'abril del "El Poble Català". En canvi no ha deixat d'aparèixer cap de les publicacions dels psiquistes.

El 14 d'Abril aparegué "La Nación Catalana" de la qual s'en feu una profusa distribució entre els visitants a la Fira del Llibre.

Corresponsal.

UNIO DELS CATALANS INDEPENDENTISTES

Continuen en línia ascendent les adhesions a la U. dels C. I. moltes d'elles d'un veritable valor ja que provenen de patriotes íntegres que en veure el garbuix de partits polítics i desenganyats de les baixes lluites polítiques a què es dediquen a l'exili a l'hora crucial de la Pàtria, s'havien col·locat al marge d'aquests esdeveniments per no haver trobat el marc adequat on poder desenrotllar llurs activitats.

Són encoratjadores les proves de fe en l'esdevenidor de Catalunya que es trasllueixen al través de les adhesions. Cada vegada ens sentim més honorats d'haver estat nosaltres els iniciadors—encara que no ho creguin així els nostres adversaris—d'aquest moviment que pel seu patriotisme desintereusat ha d'ésser el que ha de contribuir d'una forma decisiva a l'alliberació de Catalunya.

Després del breu plaç transcorregut des de la iniciació de la U. dels C. I. podem dir que ha quedat acomplerta la formació de nuclis a totes les poblacions més importants d'aquesta República, ja que l'única lloc que quedava per ésser constituït, que era Manzanillo quan aquesta informació vegi la llum, ja ho estarà, quedant aquest in-

tegrat, com totes els altres, amb patriotes de bona fe.

Entre les darreres adhesions rebudes ens plau donar a la publicitat les de les poblacions següents: Sant Miquel, Santa Ana i La Unión, de la República de El Salvador i la seva capital San Salvador. A més a més de la formació dels conseqüents nuclis, nervi d'aquesta organització, ens assabentem que properament quedarà constituït a aquella República, un Centre Català, primer que es constituirà allí, malgrat haver estat sempre nombrosos els catalans residents i que serà un baluard més que dedicarà tots els seus esforços unificats a fer sentir el clam dels catalans que volen ésser integralment lliures.

La U. dels C. I. ha trobat ressò de cap a cap de l'hemisferi occidental ja que també s'ha rebut l'adhesió de la població Fuerte del General Roca, situada a l'extrem Sud de la República Argentina.

S'estan fent els treballs preliminars per arribar a la constitució definitiva de la Direcció d'aquesta U. dels C. I. i a l'ensens també es treballa activa-

ment per tal de portar a terme l'organització d'un Congrés magne on, amb l'aportació de tots els adherits, es plasmaran les directrius a seguir en la tasca que s'ha imposat la U. dels C.I. Properament ampliarem detalls.

Com anunciarem oportunament avui publicarem alguns paràgrafs d'una altra lletra d'adhesió d'entre les moltes rebudes. Aquesta és del ferm patriota M. Imbers, prestigiós industrial de la República d'El Salvador. Diu així: "Amb els elements aquells, polítics nou-vinguts que jo els hi dic la guilla, s'ha d'ésser molt enèrgic. Es convenient al meu entendre ésser amb ells patriòticament dur com un rocam. Particularment i com a homes podem partir-nos amb ells el pa, però davant de la Pàtria que tots ells, en conjunt, han fet a trossos a força de partit amb els partits que no han vist més que les conveniències del moment, aquests, que no han respectat la terra que els veié néixer, que no s'han volgut unir per anar conjuntament a acarar-se amb l'opressor, no i no; ells no són més que desferres polítiques i amb nosaltres sols hi caben en

qualitat d'arrepentits."

"Els que han lluitat com a defensors dels drets dels homes i no pas d'interessos de partits, aquests estaran amb nosaltres. Però els que han lluitat en defensa d'aquests partits que no vinguin a voler corrompre els que volem tenir Pàtria d'acord amb el dret natural. Ells, els que han avantposat el partit a la Pàtria, són morts políticament fins que no confessin el pecat. El seu antipatriòtic procedir és el que els ha portat ací, fracassats; són responsables de la Pàtria escarnida, arruinada, desfigurada i més que mai encadenada. Cada partit és una anella de la cadena".

"Els cantaires canten a diferents veus més tots estan atents al Mestre per obtenir el millor conjunt. Els partits, cada un ha portat un grup de mestres i cada ú d'aquests mira per ell i, en molts cassos, per sota ma, estan al servei d'interessos estranys a la Pàtria que els fan anar com volen".

"Nosaltres no hem de compartir el patriotisme amb cap partit ni interès particular de cap mena. Nosaltres volem Pàtria perquè hi tenim dret, perseguiu senzillament ésser ciutadans legítims d'un poble lliure davant del món; així ens ho dicta la dignitat".

INFORMACIO

"TACTICA" Política.

L'il·lustre comediògraf senyor Avelí Artís confongué —i tenia motius— la darrera assemblea de Comitè Català de Mèxic en una comèdia de les seves. En certes intervencions reeixí amb una agudeses molt divertida; però també tingué moments de solemnitat.

Després de votar la proposició "legalista", va voler explicar el seu vot i digné: "Jo estic completament d'acord amb la proposició presentada pels amics d'Estat Català, però he votat en contra per raons de tàctica política".

Per tal de servir aquesta curiosa tàctica, la majoria dels 63 vots guanyadors sobre 52 eren emesos contra la consciència del votant.

Esperem que algun dia el Senyor Avelí Artís ens demostrarà el bon profit que n'ha tret d'haver torturat la seva consciència.

QUI SIGUI FRARE...

Quan Catalunya era el poble lliure més lliure del món, si un ciutadà, un noble o un braç hagués insinuat només l'anexió o la supeditació de la monarquia catalana a un altre reialme estranger... quin hagués estat el qualificatiu més fluix emprat pel poble català?

—TRAIDOR!

FUTUR:

Situem-nos, suposant l'existència d'una República Catalana.

Si un ciutadà, un nucli o un partit suggerís només l'anexió o la supeditació de l'Estat Català a l'Estat Espanyol... quin seria el qualificatiu més fluix que el poble català empraria per a condemnar aquest crim?

—TRAIDOR!

PRESENT:

Ensulsiada la legal —per als espa-

SACSEJANT

nyols— constitució del 31 i ensulsiat l'il·legal estatut català i convingut i reconegut per propis i estranys que Catalunya és una nacionalitat irredempta a la que cal retornar-li la independència de que gaudí en temps pretèrits... quin és el qualificatiu més fluix amb que es deu blasmar als que volen supeditar això que tots els bons catalans portem al cor, l'Estat Català Lliure i Independent, a l'antiliberal i antidemocràtic Estat Espanyol nascut de la constitució del 1931?

—TRAIDOR, també!

Puix el cas de la diferència de temps i situació no dona relativitat al concepte absolut del mot "TRAIDOR".

I qui sigui frare...

CANTAR-LES CLARES

Això és el que fa nostre volgut col·laborador "N. COLL" en el seu article "Parlem-ne, Jordi d'Argent" inserit en altre lloc d'aquest Butlletí.

Llegiu-lo amb atenció, si us plau. Posa el dit a la llaga.

Tent de bó produeixi la necessària reacció cap a tàctiques de "conseqüència amb la pròpia ideologia" i s'acabin les que porten al confusionalisme i a l'entrebancament de la Unitat dels Catalans.

AIXO ES EL QUE CAL!

Ésser conseqüent amb la pròpia ideologia. Es a dir, no contradir-se, no posar en pugna l'acció i la paraula amb la doctrina, i predicar sempre donant l'exemple.

Es difícil tenir aquesta qualitat. Nosaltres, modestia apart, ens vanem i ens enorgullim de tenir-la.

El Grop Catalunya, la única entitat precursora i esponsoradora, cap aquest camí, d'altres entre les quals avui n'hi ha alguna que ho silencia i sembla que li dol reconèixer-ho... fa 35 anys que es constituï i sempre ha estat conseqüent amb la pròpia ideologia. I mai ha tingut que rectificar, perquè mai s'ha contradit, ni ha relliscat, ni ha ensopagat. Ha seguit el camí que li assenyala l'amor a la Pàtria: la dreuera. El mateix podem dir del nostre "BUTLLETÍ".

Per què no ens secunden els que saben que aquest camí de la dreuera i de l'ésser conseqüent amb la pròpia ideologia és el més honorat i l'únic que ens ha de portar a una finalitat pràctica?

O és que, tal com els espanyols, no s'esmenen, ni escarmenten?

"Chi lo sa!"

QUINA MANIA!

Fullejem periòdics i revistes i en gairebé tots hi trobem la manca d'aquesta essencial qualitat de que acabem de parlar.

Entre un garbuix de tàctiques i d'idees que es cotrapuntegen, us n'hi barrejen una de freda i una de calenta.

Nosaltres hi voldríem trobar en les publicacions, perquè és imprescindible el situar-se i el definir-se, coordinació de principis i actuacions cap a una finalitat "definida". Però "que val!" un hi agafa un constipat en aquestes transicions de... "elima".

Per altra part, hi trobem, molt sovint, la "ditxosa" mania de mirar sempre cap endarrera per justificar la po-

sició present. I quant es tracta de mirar cap endavant, no solament no hi ha forma de posar-se d'acord, sinó que una miopia patriòtica us ho presenta tot borrós.

També hi trobem la mania de rebregar el recobriment, l'autodeterminació i el tema de la "lleialtat". Aquest sembla que és per justificarse davant dels blames que llencen els espanyols contra els catalans. No s'adonen que parlar en aquest sentit de la "lleialtat" és evidenciar un "complex d'inferioritat" que cap català no té, ni deu sentir, en relació als espanyols.

I si també hi trobem compenetració d'entitats separatistes amb els "moviments" de Comunitats Legalistes i mig-legalistes i relliscades com aquesta: "Catalunya i les demés regions d'Espanya"... aquell "constipat", minyons, per força té de degenerar en... "neumònia".

INEVITABLE

Dissortadament tenia que succeir.

Ja deveu saber que les darreres noves rebudes referents a Pi i Sunyer i al C. N. C. de L., estan causant la desorganització —si és que hi havia organització— i la desmoralització dels "moviments" de les Comunitats.

Es de doldre, però no pot succeir altra cosa quan no hi ha unitat de ideologia cabdal, ni d'actuació. Amb comunitats legalistes i mig-legalistes, no es pot arribar a plasmar cap moviment, ni a cap finalitat, ni a enlloc.

Cal l'aglutinant comú a tot català íntegrament nacionalista: "independència".

Davant el que està succeint, s'imposa reaccionar a temps. No hi ha altre camí que rectificar, bandejar els polítics, estudiar els vuit punts de la

ESTAT CATALA

ADHERIT A LA UNIO DELS CATALANS INDEPENDENTISTES

EL NOSTRE PENSAMENT

Dels partits i dels homes, Estat Català té el bon desig d'oblidar-ne —al menys exteriorment— els errors i les claudicacions. No és pas la primera vegada que ho proclamem. Però els qui vulguin merèixer aquest oblit cal que es sotmetim a una rectificació de procediments noble i sincera. Els qui adoptin noves denominacions ideals per tal de situar-se d'acord amb les circumstàncies, seran colpits inflexiblement.

Així ho venim fent i continuarem, insensibles al tòpic que els ocasionistes han tret de moda: el silenci a ultrança en ares a la unitat. La unitat si, hem estat els primers en proclamar-la i els únics a fer-li sacrificis, però la unitat dels patriotes. Els que persisteixen en la traïdoria i en els personalismes, com també els seus encobridors, no ens interessin i ens allunyem del seu contacte. Es una qüestió de profilaxi.

Els homes que durant el període autonomista, portaren una política de claudicació patriòtica, ocupant càrrecs en el govern espanyol o que ostentaren la representació de l'enemiga Espanya a l'estranger, per exemple, i ara es declaren independentistes radicals, llur afirmació verbal no ens convenç massa de que sigui inspirada en la sinceritat. Necessitem proves concretes basades en l'actuació.

Als separatistes històrics no ens pot passar desaperebut un fet: ara que l'opinió catalana allí on té més valor, a Catalunya, s'ha decantat d'una manera abrandada vers l'ideal d'independència, la majoria dels homes pertanyents a nuclis concordistes s'han convertit també, cuitacorrents, en independentistes i condemnem amb estridència verbal la política que serviren fins que la nostra Pàtria caigué totalment sota la grapa falangista i de quina caiguda en són responsables.

Estat Català al remarcar aquests fets no intenta pas de crear un ambient de discòrdia entre els catalans exiliats ni destruir les febles unions que existeixen ni tampoc entrebancar el camí de possibles unions més grans, però sí que vol posar en guàrdia als patriotes contra els especuladors de la unitat, contra els que intenten amb aquesta invocació que hom silenciï llurs terboleses que, al servei propi, propaguen el confusionisme dintre l'opinió internacional sobre les veritables aspiracions de Catalunya.

Nosaltres estem disposats a oblidar o a prescindir de molts greuges i postergacions que sofrírem en tant que organització —els personals no compten— per part dels partits que dirigiren els destins de Catalunya. També volem ésser benevolents amb aquells que, perseguint objectius que no volem escatir, reneguen, ara, de llur filiació a organitzacions que durant la guerra ens atacaren amb procediments vils i sanguinaris, abusant de llur preponderància en el poder i del nostre fervor antifeixista, el qual també gosaren a negar. Tot això estem disposats a no remoure-ho del passat a canvi, només, d'una rectificació sincera, de lleialtat i de respecte mutu.

Són ben paleses, doncs, les concessions d'Estat Català per servir aquesta unitat que tothom demana. Quines són les que fan els personatges i els nuclis concordistes o exconcordistes? Fins ara no n'hem pogut constatar cap.

Nosaltres que no hem de rectificar res, que ens trobem en la mateixa posició ideològica en que ens hem situat sempre, acceptem, com hem dit, les rectificacions i els penediments; però, és clar, no els podem creure sincers mentre no vagin acompanyats d'un renunciament. L'home que es diu penedit o canviat de pensament, però que s'aferra a un càrrec, sigui portat de Catalunya o creat a l'exili, desvetlla en nosaltres molts recels pel que fa a la sinceritat. I és aquest l'espectacle més corrent que presenciem.

LA SITUACIO A CATALUNYA

Malgrat les constants exhortacions de que ha estat objecte, el poble català manté la seva actitud de resistència passiva enfront el franquisme i no amaga la seva simpatia vers la minoria audaç que s'ha llençat a l'acció directa contra el règim.

Els èxits de les armes democràtiques en territori de Tunis són rebuts amb sorollosa manifestació d'alegria i com a signe esperançador de que s'acosta l'hora fatal de Franco i els seus seguidors. La imatge de Darlan és evocada públicament i per damunt els interessos que porta aparellada la política d'"apaivagament" intentada, el cert és que el clima s'enrareaix i s'observen noves i tràgiques manifestacions de la lluita ideològica entaulada entre els catalans i les forces d'ocupació.

Heus ací l'extracte degudament com provat d'alguns fets recents de l'actualitat catalana:

Com a represàlies pel sabotatge comés, per mitjà d'explosius, en una fàbrica barcelonina que treballava pels alemanys, en la setmana que va del 19 al 25 d'abril, foren executats a la presó de Barcelona set homes acusats d'haver actuat com a jurats en els tribunals antifeixistes que actuaren durant la guerra. Es a dir, seguint el procediment alemany, es matà a set persones que feia quatre anys que estaven empresonades i que, ni indirectament, no tenien cap intervenció en les activitats clandestines dels patriotes.

La lleva del 1944, recentment cridada a files, ha estat la que un major

nombre de pròfugs ha produït malgrat el perill de les fortíssimes sancions que els són aplicades si després els poden atrapar.

Una de les disposicions més recents ha estat la convocatòria extraordinària a tots els homes útils que prengueren part en la guerra del 36-39, perquè es presentin a determinades zones de concentració. No ha estat facilitada cap explicació sobre els propòsits oficials del govern franquista. No obstant, de font autoritzada, es diu que aquesta crida ha estat insirada pel desig d'afeblir la capacitat bèlica del poble en el cas, sempre probable, de que es produïssin fets de caràcter internacional després de l'expulsió dels alemanys d'Àfrica.

Bon nombre de rectors es manifesten contra el règim, des de les troncs, parlant en català als feligresos, contra venint la prohibició que existeix d'usar la llengua materna. Per altra banda, l'arquebisbe de Tarragona, Monseñor Francesc Vidal i Barraquer segueix al Vaticà, negant-se a reintegrar-se a la seva arxidiòcesi emtre domini el franquisme. Altrament aquesta alta personalitat eclesiàstica acudí en defensa dels senyors Ventura Gasol i Terradelles quan aquests fo-

ren empresonats i sotmesos a procediments d'extradició que Franco reclamà al govern francès. La seva permanència al Vaticà és la protesta oficial de la Catalunya catòlica contra els atropells que sofreix la nostra Pàtria i ha contribuït a esborrar les diferències entre l'oposició als espanyols.

El dia 23 d'abril, diada de Sant Jordi, qual celebració està rigorosament prohibida per les autoritats d'ocupació, fou aprofitada pel poble barceloní per manifestar-se. S'escaigué en Divendres Sant i això ajudà que centenars de persones poguessin, furtivament, fer ofrena de roses a la memòria dels que havien caigut assassinats i en les tombes on reposen les seves despulles. Les tombes de Jumeu Compère, de Domènec Latorre, de l'Avi, dels germans Badia i de molts d'altres, foren materialment cobertes.

No existeixen forces militars a la zona pirinenca que poguessin efectuar una primera resistència si els alemanys passessin la frontera. En canvi han estat considerablement reforçats els destacaments de guàrdia civil i policia per tal de perseguir els rebels que es mantenen a les muntanyes i atemoritzar els pobles.

UNIO DELS CATALANS INDEPENDENTISTES

"LA NACION CATALANA".— Ja ha estat distribuït el primer número de "La Nación Catalana" publicació destinada a donar a conèixer Catalunya en els seus aspectes històric, cultural i científic i a internacionalitzar el nostre cas nacional entre els naturals dels països de parla castellana.

Pel que respecta a Cuba, on se n'ha fet una escollida i a l'ensens pro-fura distribució, poden dir que "La Nación Catalana" ha tingut un èxit inicial que ens afalaga pel que representa d'interès i adhesió a la nostra causa nacional. El primer número ha estat motiu de rebre un bon nombre de testimonis de simpatia de significades personalitats de la intel·lectualitat cubana.

D'acord amb les recomanacions fetes als adherits a la Unió dels Catalans Independentistes, preguem que els que no ho hagin fet encara, trametin totseguit les llistes de les personalitats americanes a les quals considerin que deu de fer-se el servei gratuït de l'esmentada publicació.

"La Nación Catalana" té una missió específica i molt important. Cal que tots els patriotes contribueixin al seu sosteniment amb l'import de la subscripció que és voluntari.

ESTAT CATALA

CONSELL DE COORDINACIO

Es recomana a totes les delegacions i als militants d'Estat Català que facilitin a l'administració de "La Nación Catalana" llistes de personalitats americanes a les quals creguin convenient els sigui tramesa gratuïtament aquesta publicació. Així mateix se'ls recomana que s'hi subscriueixin i que sollicitin subscripcions entre els patriotes que vulguin contribuir a la propagació de les aspiracions i dels valors nacionals de Catalunya.

L'import de la subscripció a "La Nación Catalana" és voluntari.

CAMINS nous, camins clars i rutes sense marrada. Fe en la nostra Pàtria, entusiasme i doctrina transparent. Això ens cal als catalans. Endavant, per la República Catalana.

SACSEJANT (de la pàgina 6)

Unió dels Catalans Independentistes i... ¡adherir-s'hi!
No hi ha altra solució. No li doneu més voltes!

URGENT, URGENTÍSSIM!

I tant! Puix si no s'arriba a estructurar l'organisme que representi la personalitat NACIONAL de Catalunya... ja qui s'adreçaran les cancel·lies de les Democràcies quan necessiten o creguin convenient comunicar o consultar algun assumpte amb el Poble Català?

¿A Irla? ¿A Santaló? ¿Toca ferro!

Els baseos, més dignes, més patriotes que els catalans, tenen a Aguirre que els representa davant les Democràcies.

I nosaltres, no, nosaltres no, els legalistes i mig-legalistes, apropant-se als espanyols, que no tenen tampoc qui els pugui representar!

Seguiu, seguïu jugant amb foc!

PER A QUI VA EL POLLASTRE?

La Comunitat d'Argentina ens ha tramés podia d'un espanyolíssim discurs que Serra i Moret pronuncià a l'Uruguai. Com que és impossible, per més que un s'esforci, coordinar la catalanitat amb la "hispanidad", imagineu-vos els treballs que passaria i el suc de cervell que gastaria per a despistar el seu "culipandeo" i quedar bé amb Déu i el Diable.

Ara, com que ja el coneixem, i massa!, això no ens fa ja ni fred ni calor.

El que ens té intrigats és per què Comunitat de l'Argentina ens en tramet còpia a nosaltres, —quan te més a prop la "Unió Democràtica Española", "El Pensamiento Español", en Martínez Barrios i fins el PSUC, "postalment" parlant.

Qui pugui dir-nos el per què, li ho agraïrem.

Pel contrari, tindrem que obrir una cosa que està de moda per allà baix: una... "enquesta".

ENCARA QUE SEMBLI MENTIDA!

Ha "caigut" a nostres mans un manifest de fa algun temps, de la "Unidad de Españoles Pro-Democracia". El signaren, entre altres, directius de la Casa de la Cultura, del Circulo Republicano Español i els més significats ex (?) falangistes i ex (?) nazistes de la Colonia Española de Santiago de Cuba. Aquest manifest estava adreçat a "todos los españoles, catalanes, vascos y gallegos".

Els espanyols signants reconeixen, doncs, que els catalans no som espanyols.

El fet en si ens deixa... ¡tan fresquets! Solament ens suggereix una pregunta: ¿Qui vol contradir-ho?

Tenen la paraula els catalans renegats que diuen que "ante todo son españoles".

Parlem-ne, Jordi d'Argent (de la pàgina 5)

boració amb l'estat espanyol, sense exigir-ne ni forçar-ne la transformació, suggerint fórmules —no pas discutint les que els hi proposin els espanyols que no els n'hi proposen cap— en un desfici incontrolable pel pacte. El nostre demana la independència. El d'ells es queda en l'ordre de definicions en això que en diuen recobriment. El nostre situa l'autodeterminació com un dret propi inherent a la nostra condició nacional que ens han de respectar en qualsevulla circumstància de lloc i de temps; sota el nostre aspecte te valor, el de que Catalunya pugui fer el dia de demà amb sobirania pròpia i sense ingerències estrangeres els pactes que cregui convenient amb els demés pobles lliures. El d'ells com una facultat a concedir-nos que invoquen com a finalitat; sota el seu aspecte perd tot el valor en equiparar la seva eficàcia al d'una fórmula transaccional; per refrendar pactes o compromisos pre-determinats, per adaptar-nos a una constitució aliena, per determinar-nos un regíme intern. Nosaltres fem del reconeixement del dret de la Nació Catalana a la seva independència, amb tots les conseqüències, una qüestió prèvia. Ells no; es mantenen en el terme mig d'aquella fórmula emanada des de dalt "entre l'Estatut i la independència hi han moltes solucions intermitjes". Nosaltres no renunciem a la lluita ni ens declarem fracassats abans d'iniciar-la; ells sí, el concepte d'Espanya és inseparable del de Catalunya i no creuen en el destí de la Pàtria, sinó en la fatalitat de la Pàtria. En nosaltres radica el concepte NACIONAL de la unitat. En ells no passa d'un agrupament de forces sense característiques nacionals.

Nosaltres demanem la cooperació

dels convençuts, dels abnegats, dels patriotes, d'aquells que vos diuen que "sàpiguen ésser per damunt de tota classificació, catalans i només que catalans". Ells són els que "invoquen molt sovint una representació —oficial o popular— absolutament quimèrica" i "retreuen disposicions constitucionals per tal d'apuntalar la posició parlamentaris i funcionaris que es creuen consagrats en els seus càrrecs d'una manera "vitalícia", a prova de guerres, estralls i capgiraments mundials".

Nosaltres hem trobat la fórmula; ells encara no l'han trobada i intenten no trobar-la mai —quatre anys ho diuen clar —perquè les definicions comprometen els homes i ajuden a la clarificació dels fins.

"Catalunya" ha denunciat, però no s'ha definit. Cal que ho faci que serà la seva contribució a la clarificació de l'ambient. La llarga vida de "Catalunya" la consagra com una institució i té autoritat.

Ara és l'hora de definir-se perquè està al consumir-se una UNITAT NACIONAL o un crim. Si els patriotes catalans no sabem fer derivar pel camí verdader l'afany d'unitat que tots sentim, presenciarem com moren les il·lusions i les esperances posades en Catalunya davant l'exhibició, grotesca i ridícula, d'una comparsa patriòtera que, cobrint-se sota el nom pompos d'Unitat, exhibiran títols de representacions i càrrecs en un afanyós treball per compensacions i equiparacions representatives i remuneratives, que, al capdavall, és la única cosa que els separa, mancats d'ideal patriòtic i per lo qual l'únic que els fa nosa, són els idealistes.

No és el número que triomfa, és la

Butlletí d'INFORMACIO CATALANA

PORTANTVEU DE LA UNIO DELS CATALANS INDEPENDENTISTES

Any IV || Editat pel "CATALUNYA", GROU N. R. || 31 Maig
Num 43 || J. A. Saco, 415 - Santiago de Cuba || 1943

UNA NOVA VACA

Per PERE CLUA

Els comunistes "nostres", exiliats a l'hemisferi occidental, s'han situat a Cuba, Mèxic i Xile, per dues raons estratègiques. Primera: aquests països, per causes que no cal explicar ara, tenen partits comunistes en funció. Segona: tenen també una petita colònia catalana.

Per la raó primera, tan bon punt arribats, varen tenir protecció, estatge, llum, telèfon, paper, tinta i un balcó per penjar-hi un rètol; o, parlant més clar, tot el que els feia falta per començar a treballar, fent ús d'aquell meravellós dinamisme de vaixel·la de vela que troba impuls a força de fer tants viratges com cal per aprofitar el vent. Per la raó segona, tenien un públic al qual dirigir-se i un nou front a organitzar.

A Cuba, el seu estatge és la "Casa de la Cultura", institució comunista amb camouflagge d'organització espanyola, que va explotar la guerra que va aixafar nostra terra i ens va trencar tots els ossos, com si fos una vaca, de la qual en varen treure i en segueixen treient molta llet. Gràcies als "nostres" comunistes, la "Casa de la Cultura" te ara una altra vaca. La vaca catalana.

Aquesta nova vaca va començar a ésser munyida amb l'aparició del periòdic "Per Catalunya", (nom admirable per demanar almoïna). Els primers números d'aquest periòdic publicat en cliclostil, sortiren amb una moda dèstia franciesana. Després, el mateix que els seus col·legues, ("Catalunya",

de Mèxic, i "Retorn", de Xile), va sortir ja imprès.

Això, naturalment, no era prou. Demanar diners per vuit petites fulles de paper, no impressiona molt en un país on per dos centaus es compra un gran diari. Perquè la gent "sués" fort, s'havia de demanar per una cosa intangible... per un poble... per una causa. I va ésser aleshores que varen tenir la idea d'establir la "Comissió d'Ajut al Poble Català".

Aquesta "Comissió" patrocinada per la "Casa de la Cultura" —algú l'havia de patrocinar— ha publicat ja un manifest. En aquest manifest, imprès en català i en castellà per fer "suar" a més gent, es diu el següent:

"Els homes i dones més representatius de la ciutadania catalana constitueixen les forces de xoc que destrueixen els ponts per on han de passar els camions de la Gestapo; cremen els trens que s'enduen per a Hitler els productes industrials i agrícoles de Catalunya; destrueixen les collites abans d'entregar-les a les comissions nazi falangistes de requisita; sabotegen la producció de guerra, la càrrega i descàrrega als ports; es neguen a entregar als homes que la Gestapo recruta; fan justícia als traïdors, als pistolers i invasors, i enarbolen als pirineus i altres indrets de Catalunya la bandera barrada dels guerrillers. En síntesi, el poble català lluita; i..."

(aquí bé podria dir) ...i mentrestant demanem quartos.

UNIO DELS CATALANS INDEPENDENTISTES

PUNTS BASICS

I.—Acceptació sense reserves de l'ideal d'independència pàtria.

II.—Actuació franca i decidida per la independència nacional, deslligada de l'Estat espanyol i dels partits nacionals espanyols, tant polítics com socials.

III.—Actuació pel desvetllament de la consciència nacional de tots els països de llengua catalana, en vistes a la futura estructuració política de la nacionalitat catalana.

IV.—Combatre no solament el totalitarisme espanyol, sinó també l'imperialisme castellà, comú a totalitaris monàrquics i republicans.

V.—Contacte amb els moviments independentistes peninsulars com el mitjà més eficaç per anorrear definitivament l'imperialisme castellà o espanyol.

VI.—Contacte immediat, per mitjà d'un organisme adient, amb el món internacional.

VII.—Engrandir la unitat dels catalans amb les entitats i nuclis i els partits polítics i socials que acceptin idènticament l'ideal i la disciplina que ell implica.

VIII.—Propugnar per l'organització de les forces de combatents catalans per ajudar a les democràcies en la seva lluita contra el totalitarisme.

raó. Si s'arribés a consumir tal cosa, quedariem nosaltres —no sabem si "Catalunya"— predicant la raó i parlant a les consciències i, si els homes

no ens fessin cas, als "catalans de les platees" com diem Martí que feu —contra el indicatiu impossible— la independència de Cuba.